

ΑΙ ΜΟΥΣΑΙ

ΔΕΚΑΘΕΝΟΗΜΕΡΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΑΝΑΡΗΘΩΣΑ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ

Συνδρομή προπληρωτέα			
Έν Σωκ. Έπαρχ. Έξωτ.			
Έτησ. 5	7	8	
Έξέμ. 3	4	4	
Τριμ. 1,50	2		

Διευθυντής και εκδότης
ΛΕΩΝΙΔΑΣ Χ. ΖΩΗΣ

Πάσα αίτησις
 Προς ταν Διευθυντην των
« ΜΟΥΣΩΝ »
 (Οδός 'Αγίου Διονυσίου 4)
 Ζάκυνθος

Η ΑΠΟΚΡΕΩΣ

Είναι αρχαία, αρχαιοτάτη, ή 'Απόκρεως' δύναμη να είπωμεν ότι αείποτε υπήρξεν αποτελοῦσα εἶδος ανάγκης πρὸς λήθην τῶν μεριμνῶν καὶ διάχυσι. 'Οπουδήποτε καὶ ἂν προχωρήσωμεν εἰς τὴν ἀπωτέραν ἀρχαιότητα, τὴν 'Απόκρεω θ' ἀπαντήσωμεν εἰς ὅλα τὰ ἔθνη προσαρμοζομένην φυσικῶς ὡς πρὸς τὸν τύπον αὐτῆς εἰς τὰ ἦθη καὶ τὸν χαρακτῆρα ἐκάστου αὐτῶν.

Παρὰ τοῖς Ἑβραίοις, κατὰ τὴν ἑορτὴν Π ο υ ρ ῖ μ, ἐπὶ τριήμερον ὄλαι αἱ νεάνιδες λευχειμονοῦσαι, ἐχορευον ἐν ταῖς δημοσίαις πλατεταῖς ὑπὸ τοὺς ἤχους τῶν κροτάλων, ἀναμιγνυόντων τοὺς μεταλλικούς αὐτῶν ἤχους πρὸς τὰς δονήσεις τοῦ κυμβάλου.

Παρὰ τοῖς Ἑλλησι τὰ Δ ι ο ν ὄ σ ι α καὶ παρὰ τοῖς Ρ ω μ α ῖ ο ι ς τὰ Κ ρ ό ν ι α ἦσαν παραπλήσιοι δημῶδεις διασκεδάσεις, αποτελοῦσαι ἅμα καὶ θρησκευτικὰ ἔθιμα καὶ ἀμέσους προγόνους τῶν σημερινῶν ἀπόκρεων. Τὰ Δ ι ο ν ὄ σ ι α διήρουν ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας καὶ ἀνενεοῦντο καθ' ὠρισμένης περιόδου. Αἱ Βάγκαι, ἱερεῖαι τοῦ Διονύσου πρὸς τὴν τῶν μυστηρίων τέλεσιν, διέτρεχον τὰς ὁδοὺς ἡμίγυμνοι, τὴν κεφαλὴν ἐστεμμένην ἔχουσα δι' ἀγρίου κλίματος, τὸ σῶμα περιβεβλημένον δέρμα τίγρεως καὶ ἐν τῇ χειρὶ κρατοῦσαι ἀνημμένην δαίδα ἢ θύρσον, περιτετυλιγμένον διὰ κληματίδων καὶ κισσοῦ. Ἐχορευον δέ, παίζουσαι ἐν τῇ μέθῃ καὶ

φωνοῦσαι· «Ἴὼ Βάγκει», ἐνῶ τὸ ἄγριον αὐτῶν ἄσμα συνωδεύετο ὑπὸ κυμβάλων καὶ σαλπίγγων καὶ κατεπνίγετο ἐν μέρει ὑπὸ τῶν ὀξέων ἤχων τοῦ αὐλοῦ, οἵτινες διέσχιζον τὴν ἔξοχον συμφωνίαν. Αἱ Βάγκαι ἠκολουθοῦντο ὑπὸ ὀμίλου νυμφῶν, λελυμένην ἔχουσῶν τὴν κόμην, ἀνδρῶν μεταμεμορφωμένων εἰς Σατύρους, εἰς Αἰγίπανας κλπ. κεκαλυμμένων διὰ δερμάτων λύκων ἢ ἄλωπέκων, ἐστεμμένην ἔχόντων τὴν κεφαλὴν διὰ φυλλωμάτων, τούτων μὲν δαινόντων πεζῇ καὶ ταλαντευομένων ἐπὶ τῶν μετὰ δισταγμοῦ χώρουσῶν κνημῶν αὐτῶν, ἐκείνων δὲ ἐπιβαινόντων ἵππων, πάντων δὲ βεβαρημένων ὑπὸ τῆς μέθης ἢ τῆς μανίας καὶ συρόντων ἐστεμμένους τράγους, οὓς ἐθυσίαζον κατὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου ὡς αἱματηρὰν προσφορὰν εἰς τὸν θεὸν τῆς σταφυλῆς.

Ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Αἰγύπτῳ ἄλλοια ἀπαντᾷ εἰκὼν· ἐκεῖ ὁ βοῦς "Απισ εἶναι ὁ ἥρωσ τῆς ἑορτῆς· τοῦτον περιῆγον ἐπὶ ὀλόκληρον ἡμέραν· τὰ κέρατα καὶ οἱ ὄνυχες αὐτοῦ ἦσαν κεχρυσωμένα καὶ ἐκοσμούντο διὰ κρῖκων ἐκ μετάλλου· ὄμιλος ἱερέων συνώδευεν αὐτόν· οἱ ἱερεῖς οὗτοι περιεβάλλοντο λευκὰς στολάς, εἶχον τὴν κεφαλὴν κεκαλυμμένην διὰ τιάρας ἐκ χρυσοῦ σύρματος, ἦν πάλιν ἐκόσμηι κεφαλῇ Ἴβιος, τοῦ ἱεροῦ ἐκείνου πτηνοῦ, φέρουσα δύο κέρατα ἐκ διαφανοῦς ὄνυχος καὶ ἠκολουθοῦντο ὑπὸ πλήθους ἀπείρου ψάλλοντος, τῇ συνοδείᾳ τῆς χορδοῦ ἄρπας. Εἰς τοὺς αἰγυπτιακὰς ταύτας ἐνάγεται καὶ ἡ ἀρχὴ τῆς παραλάσεως τοῦ βοῦς (boesf gras), ἡ ἄρτι

δηλαδή και κατ'έτος τελουμένη πομπή έν ταίς όδοίς τών Παρισίων.

Η Άποκρεως δέν άπετέλεσε προνόμιον του έθνικου κόσμου· τό έθιμον αύτου μετεβιβάσθη από αιώνος εις αιώνα, από λαού εις λαόν, μέχρι τών άγριωτάτων· πάντοτε δέ έπεκράτησε και πανταχού ύπῆρξε. Τόν μεσαιώνα είχε θαναυσότερον και μηδαμινώτερον τύπον ή έν τῇ άρχαιότητι. Τότε ήτο ή έορτή τῆς όδοϋ, «ήμέραι χαρᾶς» ώς έλεγον, έπαναλαμβανόμεναι πολλάκις του έτους.

Η σπουδαιότερα έορτή τών άπόκρεων έτελειτο τά Χριστούγεννα και έφερεν είδος ιεραιικου χαρακτήρος, πανηγυρίζουσα τήν μνήμην τῆς γεννήσεως του Κυρίου μετά μεγάλης εϋθυμίας υπό τό όνομα «έορτή τών άθώων». Κατ' αύτήν μάλιστα άνιμιξ άνεραίνοντο βιβλικά πρόσωπα και μυθολογικα θεότητες. Έν πάση περιπτώσει μόνον από του ΙΕ' αιώνος έγκατέστη όριστικώς τό έθος τών άποκρεωτικων εϋθυμιών, αιτινες άπετέλεσαν συρμόν τών Παρισίων, συγκεντρώνουσαι ότε μέν έν μιᾷ συνοικία, ότε δέ έν άλλῃ. Ο συρμός τών μεταμυρίσεων ηϋξανεν έκτοτε διαρκώς μέχρι του τέλους περιπου του ΙΗ' αιώνος, ότε άπηγορεύθησαν ώς «άνάξιοι έλευθέρου λαού» έν Γαλλία από του 1799 ήρξάτο έπικρατών μετά μείζονος ζέσεως, παραταθείς μέχρι τών ήμερών ήμών μετά ποικίλων διακυμάνσεων.

Καθόσον άφορᾷ εις αύτήν ταύτην τήν έν Παρισίοις κατ' έτος τελουμένην άποκρεωτικην πομπήν του boulevard, είναι άρχαιοτάτη αύτη έν Γαλλία, άνερχομένη εις τήν έποχήν τών Γαλατών, μολοντί τακτικώς ιδρύθη από του ΙΕ' αιώνος τῇ συνεργεία τών κρεοπωλών τών Παρισίων μεταδοθείσα από έποχῆς εις έποχήν μέχρι τών ήμερών ήμών. Τρεις όμως ύπῆρξαν διακοπαι τῆς συνηθείας ταύτης, άνταποκρινόμεναι πρός τας τρεις περιόδους τῆς δημοκρατικῆς κυδερνήσεως· ή πρώτη από του 1792 μέχρι του 1799, ή δευτέρα από του 1843 μέχρι του 1850, γενομένη μάλιστα δι' ύπουργικου διατάγματος· τέλος ή τρίτη κατά τόν πόλεμον του 1870-1871 άφ' έαυτῆς συνεπεία του γαλλογερμανικου πολέμου προκληθείσα· ή επανάληψις έγένετο κατά τό 1884 έλλάλιαν πενιχρως· έφαινετο ότι ή άποκρεως δέν είχε πλέον λόγον υπέρξεως μετά τας γαλλικας άποτυχίας· δέν ύπῆρχε πλέον ένδιαφέρον πρός τήν τῆς συνηθείας τήρησιν. Μικρόν κατά μικρον όμως τό έμπόριον τών Παρισίων ήρξάτο αναλαμβάνον εκ τῆς τσαυτής στικσιμότητος, ήτις δέν έξυπηρέτει τά συμφέροντα αύτου. Τότε έξητήθησαν αι άποκρεω, καθιερώθησαν επιτροπαι, πάντες ήρξάντο εργαζόμενοι υπέρ άνοργανώσεως αύτων και ή πομπή του boulevard επανελήφθη έν τοίς παρισίαις βουλευτάρις.

Και προ τινων δέ άκόμη έτών άπετέ-

λεσε περίεργον θέαμα ό παράδοξος εκείνος και άμέριμος κόσμος, όστις, δίκην κυλινδουμένων κυμάτων, μονότονος και άδιάκοπος παρίστατο, ώς εϋηχος βόμβος τῆς άνθρωπίνης κυφελῆς, ώς συμφωνία έκατοντάδων χιλιάδων άτομων, διακοπτομένων υπό φωνών χαρᾶς και υπό καγχασμών. Διότι έώρταζον οι Παρισιοι, πανταχόθεν δέ έξεσφενδονίζοντο τά πολύχρωμα κομρέτα, έν ω̄ αι εϋκαμπτοι και ελαφραι όρισειδεις ταινιαι (serpentin), διαστρεφόμεναι επί του άνέμου, τυλισσόμεναι επί τών δένδρων και προσαρτώμεναι εκεί εις τούς κλάδους άπήρτιζον είδος γιγαντιών ταινιών.

Θά ήτο όντως εύτυχῆς επί τριήμερον ό παρισινός οϋτος λαός, θά έλησμόνησε τας άθλιότητας τῆς προτερας, δέν θά έμερίμνα περι τῆς αύριον· άνεμος μανίας θά διέπειυε δά τῆς πόλεως, συνεπαγόμενος τήν φαντασιώδη ήδονήν. Οι Παρισιοι διεσκέδαζον, από τών Βιγκενων δέ μέχρι του Νειγῆ γιγάντιοι καγχασμοι διέσχίζον τόν άέρα· έγέλων οι Παρισιοι διά του κολοσιαιου αύτων στόματος. Αίφνης ρίγος καταλαμβάνει τό πλήθος, οι όφθαλμοι προσηλόνται, οι τράχηλοι εκτεινόνται, επέρχεται σιγή άναμονῆς, κατόπιν δέ ακούονται φωναί συγχεόμεναι εις μίαν και τήν αύτην βροντώδη κραυγήν, επαναλαμβανόμενήν άπειρωσ· "Ερχονται! Ερχονται! Η χαρά διπλασιάζεται υπό τῆς άνυπομονησίας έρεθιζομένη· αι γυναίκες άνυψούνται ακροποδητί, στηριζόμεναι επί τών βραχιόνων τών άνδρών, ένω̄ οι τελευταίοι οϋτοι φέρουσι τά ίδια τέκνα επί τών ώμων αύτων, τών μικρών αύτων κνημών κρεμαμένων κατά μήκος τών ώμων τών άνδρών, οι πάντες δέ συνωθούνται, άλλα φιδρως και εγχαρδίως, διότι πάντες γνωρίζουσιν άλλήλους έν τῷ άπειρω εκείνω κόσμω. Οι πάντες συνδιαλέγονται πρός άλλήλους, οι πάντες θέλουσι να ιδωσιν· αι σκέψεις και κρίσεις άνταλλάσσονται από κοινοϋ μετά τών γρόνθων, άλλ' οϋχι εκ λόγων δυσμνείας, φιλικῶ δέ τῷ τρόπω συνωθούνται, συμπυκνούνται, συμπιέζονται, ένω̄ έν άποστάσει άντηχοϋσιν οι μεταλλικοι ήχοι στρατιωτικῆς μουσικῆς, επαναλαμβάνονται δέ αι φωναί· "Ερχονται! Ερχονται!

Και ή πομπή χωρεί έν μέσφ τών άτελευτήτων άνευρημιών· ήθοποιοι και υποκριτριάι, έρυθροπρόσωποι μιμοι ή γελωτοποιοι, θύται, Γαλάται και θεοι του Όλύμπου και πλειστοι άλλοι περιστοιχίζουσιν όλα τά άρματα τῆς μουσικῆς, τῆς σακχαροπλαστικῆς, τῆς ζωγραφικῆς, τῆς άλαντοποιας, τών χρυσανθέμων, πάντων σχεδόν τών πραγμάτων, άποτελουμένου οϋτω παγκοσμίου τινός πανδαιμονίου, κράματος μανίας, έν ω̄ εκ πάντων συνυμνιγγονται.

ΣΤΗΝ ΘΑΝΟΥΣΑΝ ΕΛΕΝΗΝ ΤΣΟΥΔΟΥΦΗ

Στερνὸ τζεζεῖ:

Ἐφές ἀργὰ χλωμή, σὰν πεθαμένη
Τὴν εἶδα μὲ τὴ θάρκα στὸ γιαλὸ
Μὲ τὴ λευκὴ τῆς φορεσιὰ νιυμένη
Σὰν κάποιος νὰ προμήναι κακό.

Μαῦρο θαρκάρην εἶδα στὸ πλευρό της
Ποῦ τὸ τιμόνι κράταγε στὸ χέρι
Καὶ ἐξίνονα τὸ γέλιο τὸ πικρὸ της
Πῶς κάπ' ἄλλου ζητοῦσε νὰ τὴν φέρη.

Μαῦρος γιαλὸς ἀπλώθηκε ὅλο γῦρα
Καὶ κίνησε ἡ θάρκα στὴ γαλῆνη
Καὶ ὦ σφοδρά μου—μαῦρη μοῖρα.

Σὰν ἔστρεψα τὰ δακτυομένα μάτια
Ἐξάνοιξε τὴ θάρκα τῆς νὰ σβύνη.
Μὲς τῆς καταχινιάς τὰ πλάγια.

Καὶ πλέει τώρα ἡ θάρκα ἀθύρβια
Ἀπὸ ἄκρη εἰς ἄκρη τοῦ γιαλοῦ
Καὶ τὴ γλυκειὰ Παθρένα τὴ πεντάμορφη
Ἀγάλι-γάλι φέρει κάπ' ἄλλου.

Καὶ ὁ Χάρος ὁ μαυροθαρκάρης τῆς
Τὴν ὡμορφιά τῆς στέκει καὶ ἀντικρύζει,
Ἐν' ὄλοένα ἡ θάρκα τὸ ἀτάραχο
Στὴ σιγαλιά, τὸ ρεῦμα ὅλο σχίζει.

Καὶ σὰν περνοῦν αἱ Ἐρινύες δέρνονται!
Μὲς τίς στεγνές τῶν λύρες θλιβερά!
(Τόσο ποῦ τοῦ Ἄδη ὅλο τὸ κατάμαυρο
Στερέωμα ἀπὸ πόνο ἠχολογᾷ.)

Καὶ ἀγάλι-γάλι φθάνουν ὄλοισα
Εἰς τῶν Μακάρων τὰ νησιά καὶ σταματοῦν
Ποῦ ἄλλαις μορφές, κερμένιες, τὴ προσμένουσε
Σὰν αἴυλες ζωγραφιές νὰ τὴν δεχθοῦν.

Καὶ ἀνοίγουν τὴν ἀγκάλη τὴ δλόσπρη
Καὶ τρέχει κάθε μιὰ καὶ τὴ φιλεῖ
Καὶ ἀφ' τὰ νερὰ τῆς Λήθης τὴ ποτίζουσε
Καὶ τὸν ἐπάνω νόμο λησμονεῖ.

Καὶ μέσα στὰ λειβάδια τὰ ὀλοπράσινα
Στὸ ἀγνὸ χορτάρι πάνου ἔχαπλωμένες
Γύρω τῆς φέλλουν κάποιες αἴυλες
Ἰσθές στὴ πάνου γῆ λησμονισμένες.

ΜΙΜΗΣ ΠΕΛΕΚΑΣΗΣ

«ΦΩΤΕΙΝΗ ΣΑΝΤΡΗ» ΚΑΙ ΟΙ ΕΠΙΚΡΙΤΑΙ ΤΗΣ

Εἶδον καὶ στὴ Ζάκυνθο τὴ Ζακυνθινὴ Φωτεινὴ Σάν-
τρη, κατὰ τῆς ὑποθέσεως τῆς ὁποίας εἶχμε διαβάσει
ἀριτίως τόσα εἰς Ἀθηναϊκὰ φύλλα, ὥστε ἰδόντες καὶ τὸν
συγγραφέα τῆς σχεδὸν ἀπολιγούμενον, τὴν ἐφανταζόμεθα,
τίποτε ὀλιγώτερον ἢ ὡς ἐπικίνδυνον διὰ τὴν κ. δημοσίαν
ἀσφάλειαν. Πολὺ ἐπομένως ξιπασθήκαμε, μὴ εὐρόντες
αὐτὴν οὔτε ἀπαισίαν, ὡς μᾶς τὴν παρέστησαν οἱ κατήγοροί
της, ἀλλ' οὔτε ἀξίαν τῆς οἰοεὶ ἀποκρυφείως τῆς
ὑπὸ τοῦ πατρὸς της, ἰσχυρισθέντος μόνον ἀσθενῶς ὅτι ὁ
τραγικὸς ἀκριβῶς τῆς ἡρωίδος τοῦ θάνατος τὸν ἐξαγνίζει
κάπως.

Οἱ ἐπικρίναντες πράγματι τὸ ἔργον, ἐστηρίχθησαν ἀπο-
κλειστικῶς εἰς μίαν θετήν ἀπαγόρευσιν, λησμονοῦν-
τες παραδόξως ὅτι δὲν εἶναι δυνατόν νὰ θεωρηθῆ ὡς ἀλή-
θεια ἀναμφισβήτητος ἀρχή, ἢν 300,000,000 τῶν μᾶλλον
προηγμένων λαῶν τῆς γῆς δὲν παραδέχονται ὡς τοι-
αύτην· ὅτι Βασιλεῖς καὶ Πρίγκιπες καὶ ὀρθόδοξοι
ἔτι σχεδὸν κατὰ κινὸνα ἐνοῦνται μεταξύ των' ὅτι οἱ
γένει, πλούτῳ, πραγματικῇ ἀξίᾳ ἢ ἡλιθιότητι τῶν ἄλ-
λων θεωρούμενοι ἀριστοκράται, ἐν μεγάλῃ κλίμακι τοὺς
μιμῶνται· ὅτι καὶ παρ' ἡμῖν ἔτι, ἡ ἀπαγόρευσις αὕτη
δὲν ἰσχύει ἢ μόνον διὰ τὴν μεγάλην τῶν ἀστῶν μάζαν,
ἐνῷ προκειμένου περὶ ζαπλοῦτων, Φαναριωτῶν, Χίω, καὶ
λοιπῶν κατὰ προτίμησιν ἐνουμένων πρὸς ἐξεδέλους των,
ἐκκλησία τε καὶ Πολιτεία προθύμως καὶ κατὰ αὐστημα
κλείουσι τὰ μάτια· ὅτι ἀκόμη τὸ πικάνδαλον τῆς μερλη-
ψίας κταντᾷ ἔτι μεγαλείτερον, ὅταν σκεφθῆ τις ὅτι εἰς
τὰς τελευταίας αὐτὰς ἐνώσεις, δὲν ὑπάρχει κανὼς ἐπὶ τὸ
πολύ, ἡ δικαιολογία—ἀν ὑπάρχη ἐδῶ ἀνάγκη τοιαύτης—
τοῦ σφοδροῦ μεταξύ τῶν πρωταγωνιστῶν τοῦ κρινόμενου
ἔργου πάθους· ὅτι ἐπὶ τέλους οἱ κατ' αὐτῆς ἐξανιστάμενοι
ἠθικολόγοι προσποιοῦνται περισσότερο τῶν ἄλλων πῶς δὲν
πέρνουν οὔτε εἶδον εἰς τοιαύτας περιπτώσεις. Τοῦλάχισ-
τον, δὲν εἶδαμε κανένα ἐκ τούτων, τῶν κατὰ πεποι-
θησιν θεωρούτων τοῦτο ἀνόσιον, νὰ ἐξεγερωθῆ ἐν καιρῷ
κατὰ τινος τῶν ἐντιμοτάτων ἄλλως τούτων οἰκογενειῶν.

Ἡ παράδοσις λοιπὸν γουρλώνει τὰ μάτια μόνον, ἀν
ἀστικός τις περιέληθη κατ' ἐξαιρέσειν εἰς
ὁμοίαν ἀνάγκην. Τότε ἀλήθεια καταλαμβάνονται
ὄλοι ἐκ λύσεως καὶ παρεμβάλλον ἀνευ δικαίωματος τὴν
κεφαλὴν των μὲ τὸ ἐκ μακρᾶς ἔξωτος πλαστογραφηθὲν
περιεχόμενόν της, μεταξύ δύο ἀγαπηθέντων καὶ τῆς εὐτυ-
χίας των, πρὸς σύτορεκλαμαρισμὸν εἰς θάρος των διὰ τὸ
αὐτόματον καὶ ἀνεξαρτήτως τῆς θελήσεως ἐπιβαλλόμενον
εἰς τὸν ἄνθρωπον—ἀίσθημα εἰλικρινῶς ὅπως λέγει καὶ αὐτὸς
ὁ Δούθρος ἐκπληροσόμενοι, «πῶς ὁ ἥλιος φωτίζει, πῶς
ἢ φωτᾷ καὶ καὶ πῶς τὸ χιόνι παγώνει», καὶ ἐκεῖ ὅπου
αὐτοὶ δὲν ἐγκρίνουν.

Οἱ κατὰ τόπους καὶ ἐποχὰς ἠθικολόγοι, ὑπεραμυνομένοι
μῆς παραδόσεως ἐγούσης ἀξιώσεις ἀληθείας, ἥτις ἐν
τοσοῦτῳ πέραν τῶν σφόνδων δεῖ εἶναι ἀληθεῖς, καὶ ἥτις τί-
ποτε τὸ παράδοξον νὰ κηρυχθῆ καὶ ἐδῶ πλάνη ἢ ν' ἀντι-
καταταθῆ εἰς ἄλλης χειρὸς, ἰσως, πικρὰ γινώσκοντες ὅτι κρίσις
μὲ διπλᾶ,—ἀναλόγως τῶν κρινόμενων—στὰ μὲ οὔτε λογικῇ

είναι ούτε δικαία, λησμονούν ακόμη και ότι το οίον-
δήποτε και όπωσδήποτε θεέν, δεν θα 'πῆ ότι είναι και
καλώς θεθειμένον ά π λ ω ς κ α ι μ ό ν ο ν δ ι ο τ ι ε τ ε -
θ η α π α ε .

Αν δέ μάλιστα ελάμβανον ύτ' όψιν και το σπινιώτα-
τον δια την πρ' ήμιν μεγάλην μάξαν όμοιός περιπτώ-
σεως, και το ότι δια ν' άπορασίση κανείς ν' άντεπεξέληθῃ
κατά προλήψεως όλοκλήρου κόσμου και να δεχθῆ τὰ σκόμα-
ματα, τὰς ύβρεις και τὰς άρὰς τών δεμένων πιστήγ-
γωνα εις τοπικήν και καιρικήν παράδοσιν, ούς ή εύτυχία του
ούτε καν έγγίξει, πρόδηλον ότι ώθείται από δύναμιν πολ-
λῶ ύπερέτερον και άκαταγώνιστον, καθ' ης δέν του είναι
άνθρωπίνως δυνατόν να παλαίσῃ, θα κτενούουν ετι άντι-
αυστηρότητος τοίς επεβάλλετο επεικίης; μάλλον κρίσις. Α-
φίνω το ότι—και αν ετι οι επικρίνοντες είχαν άπόλυτον
δικαιο—κυριακίς εντιμότεροι είναι οι προκρίνοντες ε-
πισημοποίησιν του συνδέσμου των, των δια του ψεύδους
και της άπάτης δικαιωνίζόντων εν τῷ σκότει σέσειν πλ-
λακειάς με προσωπίδα κοινωνικής άπολότητος, το ά-
ποϊον ά κ ρ ι θ ῶ ς κ α ι α ί ά ρ χ α ι λ α μ β α -
ν ο υ σ α ι ύ π' όψιν προβαίνου ν ε ι ς τ α ς
σ υ γ κ α τ α β α σ ε ι ς ε ν ε μ ν η σ θ η μ ε ν .

Χωρισμός άλλως βίαιος εν περιπτώσει πύθους, οίον το
της Φωτεινης Σάντηρ—βίβ. έδω θεωρηθήτω και ο τρό-
μος της αναλήτης; και σκαίως άμειλίχτου κοινής κα-
τακρίσεως χάριν άπλούστατα της άκρίτου και άδικου έμμο-
νης τιτων εις το αέτσι το θρήκισμ», μόνον, — άχι μόνον
δικαιοσ δέν είναι άλλ' ούτε καν ήθικός.

Τρείς τῶ όντι αίκογένειαι θυθίζονται εις πένθος ή κα-
ταστροφή εν τοιαύτη περιπτώσει, είτε καταλήγει είτε μη
εις το άπελπι έκ του «Κοκκίνου θράχου» ή ήρημα ο έτε-
ρος των ήρώων. Αί των αγαπωμένων, και ή του επι-
ζήσαντος μετά της νέας συζύγου του, χωρίς καν κανείς να
ώφελῆται έκ των καταστροφών τούτων.

Οι ήθικολόγοι του έκάστοτε συρμού τόπου τινος θα ή-
μνηστεύοντο δια τας καταστροφάς ες προκαλούν, αν ήδύ-
νακτο να συμμορφώσουν την άνθρωπίνην καρδίαν προς
τά επιτάγματα της έκασταχού παρεδότησε.

Δυστυχώς όμως αύτη εις ύπερέτερον δύναμιν και δικίωμα
αναγκαστικώς ύπέικουσα, νομοθετεί δι' έαυτήν ιδιαιρέτως και
αυταρχικώτατα και το δικαίωμα της τούτο ούδ' επ' ελάχι-
στον είναι δυνατόν να τροποποιηθῆ, και αν ετι ή γνώμη
των διαμαρτυρομένων ήτο ή λογικώτερα, άραυ έρωσ θα 'πῆ
έρνησις αυτού ίσα ίσα του λογικού και προό π ά ν τ ω ν
μ α λ ι σ τ α τ ο υ λ ο γ ι κ ο υ . Νοθείας κοινωνικής ες
ανάγκης και βίας... μάλιστα. Γιατί ή καρδιά και αν ετι ά-
ναγκαζομένη βία ύποκύψῃ δ η μ ο σ ί α εις τὰ άπαξ τε-
θέντα συγκρουόμενα προς αύτην την φυσικήν της επιλο-
γήν, θ' άρνησιάζῃ όμως εν τῷ κρυπῶ κατά του ψεύδους
εις ο την εξαναγκάζουν. «Μην αγαπῆς έδω πού και χωρίς
να θέλης έλκεσαι, άλλ' εκεί πού σ' έμένα άρσεσαι» είναι ε-
ξαναγκασμός κατά τον όποιον εν ό μ έν κατάδικος έχη ι
σχυράν θέλησιν θα παρικούη, αν δέ στερηθῆ θέλησεω;
θα μεταβάλλῃ την ζωήν του εις δαίμα, από το όποιον
όχι μόνον κανείς δέν θα ώρεληθῆ, άλλ' έκ του όποιου και
άλλο πολλο, θα συμπάθου.

Και τούτο, θα συμβείνη άπροεγκλίτω;—δεν και αν
μηχανουθῶν, — έρρσον ο άνθ' ωπος είναι ο θρωπος, εφ' όιον
θετά θετησιματα κηρύττου πύλεμον άμειλίχτην εξαντώσεω;

κατ' αυτών των όρων της αισθηματικης φύσεως του η ουτι-
νος δήποτε σπερχωρίς να πειράξη άλλον τον ήδύνει, και τα
όποια χωρίς να επινοήση, να ζητήση η να δημιουργήση
αυτός, επιβάλλονται αυτομάτως και άκαταμαχῆτω, εις
τα άσθενη και δύσμοιρα της Αίσσας γευρόσπαστα.

Ο φίλος μας κ. Ξενοπούλος έπομένως, θα ήτο νομίζο-
μεν συνεπέστερος προς όσα μεταξύ των γραμμών του έρ-
γου του και της στοργῆς μεθ' ης περιβάλλει την ήρωίδα
του θέλει να 'πῆ, αν άπήντα εις τούς επικριτάς του—
«Μπορείτε, Κύριοι, ν' άρνηθῆτε ότι ή άφορη πού έξω-
θει στους Κοκκίνους θράχους, είναι κατι ψυχολογικόν,
άπολέμητον, ύ π α ρ κ τ ό ν , και διαρκώς επαναλαμβανό-
μενον γύρω σας χωρίς τίποτα να ισχύη να το μηδενίση;
Μπορείτε ν' άρνηθῆτε ότι ή ψυχολογική κατάστασις αν-
θρώπων, ών ή κεφαλή τίθει εις το μάγγανον μεταξύ
επιταγών φυσικών άκαταγωνίστων και κατασκευασμάτων
θετών μεν εξίσου όμως επιβαλλομένων, είναι σπουδή πρώ-
της τάξεως δι' ένα συγγραφέα και ο δ ή δ ρ α μ α -
τ ο υ ρ γ ό ν ; Γι' αυτό λοιπόν με κατακρίνετε, έχοντες
την αξίωσιν να συμμορφουται και αύτη ή φιλολογία προς
τον έκάστοτε και έκασταχού ήθικόν συρμόν; Αλλά καύ-
σατε λοιπόν τότε όλην την Γαλλικήν Ακαδημίαν με τούς
δι' όμοίαν άκρίτως έργων εισελθόντας εις αύτην Αθανάτους
της, και κρύψατε με φύλλα συκής — τόσον όμοιάζοντα με
φάσκελλα— π ά ν σ ο υ μ β α ι ν ο ν εν τούτοις, πού δέν συμ-
βιάζεται με ό,τι εις ώρισμένον τόπον και εποχήν ισχύει,
μετά και των ζητημάτων της συζυγικής άπάτης, τα όποια
άπαρτίζουν τα τρία τέταρτα του πανευρωπαϊκού δραματο-
λογίου, και για τα όποια παρεδότης κανείς σας δέν ειπε ως
τώρα γρύ, διότι θεωρείτε, φαίνεται, ταυτα ήθικώτερα του
γάμου μεταξύ εξαδέλφων τον όποιον άνέχεσθε μεν εν τῇ
πραγματικ ότητι, άλλ' όχι και από σκηνῆς, όπου εν τοιαύτη
περιπτώσει δέν μένουν προς έκτύτιξιν η σελίδες εα της
«Αμικριωλών Σωτηρίας».

Ταυτα, ως προς τούς κατά του μύθου του έργου έκτο-
ξευθέντα; μύδρους. Ω; προς το έργον ο κ. Ξενοπούλος εϊ-
ναι αξίος συγχαρητηρίων και δια το θάρρος του εις ην έ-
ποχήν ζῆ, και δια την όμαλήν δρασιν και φυσικότητα της
διεξαγωγῆς και δια την περισσήν τεχνικήν του έργου
του αξίαν, πλην των κάτωθι εύκόλως κατ' εύτυχίαν
δυναμένων να διαγραφουή σημείων, ατινα κ α θ' ή μ α ς
μειούν άδικως άλλα και σπουδαίως την αξίαν του.

Κ α ι π ρ ῶ τ ο ν ' Η όμολογία του ήρωος προς τον
φίλον του ότι δέν άγαπῆ την άθραν ήρωίδα—εις ην εν
τούτοις εύθῆς μετ' όλίγον προτείνει γάμον — άλλ' άπλού-
στατα ποθεί το... σώμα της!—και τί ώμά πού το λέγει
αυτό!—είνε λεκκίς, όστις ανάγκη να σταλῆ ως τάχιον
στο πρώτο κηλιδοκαθαρτήριο, ως όχι μόνον τίποτε μη
προσθέτων εις το όλον έργον, άλλλ και καταπλήσων, ως
άηδῆς σπῆλος εις κτάλευκο κρέπι. Δια τίνα τρώντι λόγον
παρίσταται ο έρωσ του, σ' α υ τ ο μ ό ν ο ν τ ο σ η -
μ ε ι ο ν τσο πρόστυχος και τιποτένιος, άραυ μάλιστα
εύθῆς μετά την άναχώρησιν της άποκρουσάτης; αυτόν κό-
ρη, φαίνεται τόσο πάσχων δια την μη άποδοχήν της
προτάσεως γ α μ ο υ πού της έκαστε, συναντώμενος έκ νέου
με τον ίδιον φίλον;

Δ ε υ τ ε ρ ο ν ' Α ά η επί της ν' άποκοπή παντελώς
—χωρίς; ελθῆν της όλη; του δράματος διανομίας, — ή ά-
νευ λόγου ή άναγκη; άπισκ; ούδ' ούδ' άπισκ; άπισκ; άπισκ; άπισκ;

ἐπιστάτας τὴν ἱστρικὴν ἐν Ἀθήναις καὶ Πιερσίους. Ἀπεφυγὼν ὡς βουλευτὴς τῷ 1902, ἐξαπέλυτο οὗτος τῷ 1905, 1906 καὶ 1906. || — Μ. Ἰωάννης Τρυμπαρέφης τοῦ οικονομ. κλάδου ἀπόστρατος. (Ο. κ. καὶ Historia della casa Musachia ἐν Hoph «Chroniques Gréce Romains p. 301 καὶ Sathas Monumenta Tom. 1 p. XVII). (Περων. Σταθαίου, Γζανουραίου).

— Μουζάκης Χ. τοῦ δ. Λιθικωτῶν πρὸς Β. τοῦ χ. Πισινάνας, ἀπέχον πρὸς τὰ 9 γλμ. καὶ ἀειθιμῶν περὶ τοῦ 1100 κατ. Τὸ χ. τοῦτο ἀπαντᾷ ἐν δέτ. 1521.

— Μουζακιάδης = Ὁ κάτ. τοῦ χ. Μουζάκη.

— Μουζακιάδου = Οἰκ. ἐν Ζακ. — Μουζέλα (χ) = Ἀσπτοκέρων, λαίλας, ὁμοίως ἀποκαρῶν.

— Μουζέλο (χ) = Εἶδος τι ἐπιγον. — Μουζέλο (χ) = Πρῶσπον. — Μουζέλο (χ) = Ἰωνή ρουπαρὰ καὶ ριγόπουνος.

— Μουλα (χ) καὶ κλ. μουλαίς ἐκ τοῦ γαλλ. mule) = Εὐποδὸς, εὐμαρίδες. (Ἡμίονος καὶ ἑβραϊκῶς κόρη.) — Μουλα (χ) = Ἰγπορῶ τινος

νὰ σιγήσῃ καὶ συνεσταλαγῇ, καθιστῶ ἀναπολόγητον.

— Μουλαράτσος = Ἐπιθ. ὕβριστ. Ἐθετος, νόθος καὶ ἐκ νόθων.

— Μουλάρι (τό it. mulo) = Ἡμίονος, ὄρεός, γίννος καὶ μτφρ. ἐπὶ ἡλιθίων καὶ ἀνοήτων.

— Μουλάρικο (τό) = Ἐθετον ἑβραϊκόν.

— Μούλεγε ἡ Μαρία τ' Ἀφράτη σύντας ἔχεις πάντα κράτει. ὁ γαμπὸς κι' ἡ καμουλίκα σύντας σοῦ ἴμιλῶ, ἀγροίκα.

= Ἐπὶ εἰκονομαίε καὶ προσοχῆς εἰς διδομένας συμβουλίας.

— Μουλι (τό) = Ὁ πολυρὸς τοῦ στομάχου.

— Μούλος (it. mulo) = Ἐθετος νόθος.

— Μουλώνω (ἐκ τοῦ Μύω = Κλείω τὸ στόμα.) = Κύπτω, σιωπῶ, μωλαχίνω.

— Μουμέντο (it. momento) = Στιγμή, καὶ Ἀμουμέντο = Μικροῦ δέιν. Παρά τισι χωρικοῖς, λέγεται μουμέτο.

— Μουμεντάνια (it. momentania) Διρινθίος.

— Μούμια. (ἡ ἐκ τοῦ Ἀραβ. μουμ. = κρήνη. Κορ.) = Σώμα νεκροῦ τεταρσιγεμένον. Μτφρ. Δυσαιδής, δύσμορφος.

— Μοτσενίνο (ἡ Μοιζενίγου) = Οἰκ. ἐκ Βενετίας ἀποικήσατα εἰς τὰς ἑλληνικὰς νήσους μετὰ τὴν ὑπὸ τῶν Ἀχθίων ἄλωσιν τῆς Κ) πόλεως. Διάφθοροι κλάδοι κατέκησαν ἐν Κορώνῃ, Μιθώνῃ καὶ Κρήτῃ, ἐκ Πελοπον. δὲ κλάδος μεταστάσεν εἰς Ζακ. Γόνος τοῦ κλάδου αὐτοῦ ἐνυμφεῖται τὴν θυγατέρα τοῦ Τόκκου, λαβὼν πλουσίαν προίκα 2000 δουκάτων ἑτησίως. Οἱ ὑπηρετήσαντες τὴν Βενετίαν ἠμείβθησαν διὰ κτημάτων ἐν Ζακ. καὶ ἐτελοφορήθησαν Κόμητες. Τινὲς ἐγένοντο ἐπιφανεῖς ἐν Ρωσσίᾳ ὑπηρετήσαντες στρατιωτικῶς καὶ πολιτικῶς. || — Μ. Κάρολος, ὁ Δημήτριος, κατεργασθεὶς ὑπηρετήσας κατὰ τὸν Κρητικὸν πόλεμον. || — Μ. Μαξιμιλιανὸς πρέσβυς ἐν Βενετίᾳ. || — Μ. Δημήτριος νομοκτῆς καὶ στρατιωτικῶς ὑπηρετῶν ἐπὶ αὐτοκρ. Αἰκατινίνως ὑποβρέχων τῆς Ρωσσίας. Πλαύσιος δὲ ἐραδίαζέε τοῦ Ζακ. τοὺς ἐξαρχομένους κατὰ τὴν ἐπαναστάσιν τῆς Πελοπ. ἐπὶ Ὀρλώφ, ἐλληλογορήσων ἄμα πρὸς τοὺς ἐπαναστάτας ἀρχοῦς. Τοῦ προδραπέτου Μαρτέλλου διατάξαντος τὴν σύλληψιν αὐτοῦ, ὁ Μ. ἐνεδύθη στολὴν ρώσσου παγκατάχου καὶ ἠθήθη νὰ παραδοθῇ, εἰδοποιήσας ἄμα τὸν περιπέλοντα τὴν Μοισσηνίαν Ὀρλώφ περὶ τῆς συλλήψεως

αὐτοῦ. Ὁ Ὀρλώφ ἐπέμψεν φρεγάδαν εἰς Κέρκυραν ἀπειτῶν τὴν ἀπόλυσιν τοῦ Μ., ἀλλ' ὁ ἐκεῖ Γεν. Πρεβλεπτής μὴ δυνάμενος νὰ πρᾶξῃ μὲν τοῦτο ἄνευ διαταγῆς τῆς Βενετ. Κυβερνήσεως, ἠγγυόθη περὶ τῆς ἀσφαλείας τῆς ζωῆς αὐτοῦ καὶ ἐπέμψεν αὐτὸν εἰς Βενετίαν, παρακολουθούσης τῆς ρωσικῆς φρεγάδας. Ἀπολυθεὶς ὁ Μ. μετέβη εἰς Ρωσίαν, ἐπιμήθη πρὸς τῆς Αἰκατινίνως διὰ τοῦ ἀξιωματικοῦ τοῦ ἰδιαιτέρου συμβούλου τοῦ καὶ ὠριόσθη πρέσβυς εἰς Τσακάνην. Κάρολος δὲ καὶ Ἀγιώνιος Μ. συγγενεῖς τοῦ ἀνωτέρου παρακολούθησαντες αὐτὸν ὑπηρετήσαν ἐν τὸν ρωσικὸν στόλον, ἐγένοντο ἀξιωματικοὶ καὶ ἐγκατεστάθησαν ἐν Ἐπιτατοφίᾳ γένοντες μεγάλοκτῆρες καὶ ἱππότες. || — Μ. Γεώργιος υἱὸς τοῦ ἀνωτέρου, ἀνατραφεὶς ἐν Ρωσσίᾳ. Διορισθεὶς πρέσβυς τῆς Ἐπιτανήσου Πωλιτείας ἀπεστάλη βραδύτερον αὐτοκρατορικός πληρεξούσιος παρὰ τῆς Ἐπιταν. Πολιτείας καὶ μετὰ τὴν Κέρκυραν κατέβηκε τὴν ἀναρχίαν, διωργήσας τὸ σύνταγμα τῶν 1803, λαβὼν ὡς ἄποργους τοὺς Ἰω. κερηνΚαποδίστριαν, Νικράτζην καὶ ἄλλους. Τῷ 1806 ἐποίησε συνταγματικὰς μεταρρυθμίσεις. Πικροχρηθείσης τῆς πρῆσταςίας τῆς Ἐπιτανήσου ὑπὸ

της Ρωσίας προς τον κύριοκότορο της Γαλλίας Νικολάουτα τῷ 1807 ὁ Μ. πατριολοῦθος τοῦ ἀρχιεπισκοπικῆς Ρωσίας εἰς Πετρούπολιν μετὰ τῆς συζύγου του κερκυρ. Ἐλένης Ἀρμένη, ἐθελ ἐγένετο ἰδιαιτερος συμβουλος τοῦ Αυτοκράτορος. Διορίσθεις εἰς Νεαπόλιν καὶ εἰς τα εἰς Τορίνον, διότι ὄν ἐγραψεν ἐγκρίσας τὴν ἐπιναστασιν τῶν Κερκυραίων (1821), ἐκώθη, ἔλαβε δὲ παύσιν συνταξίαν καὶ εἴη ἐν Βενετίαι, ἐνθα κἀπῆνα τῷ 1836 καταλιπὼν οὐκ οὐκὴν ἐπέστρεψε κληροδοτήματα. Αἰκίθη ὡς ἀρχηγὸς κοίμαται. Αὐτοβιογραφίην, ἐγραψὲ δὲ βιογραφίαν αὐτοῦ ὁ Α. Βυατός ἐπιλοβωθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Μουροῦδου. || — Μ. Ἰωάννης. — Πρωτοεὐχὺς Ζακύνθου (1698—1701), δους. || — Μ. Τζώρτζης συναλήθη αἰγυλάωτος περὶ τὸ 1644 ἐραῦοτερον οἱ καὶ ὁ υἱὸς του καὶ ἐπωλήθησαν εἰς Χίον ἐξαγορασθέντες παρὰ τοῦ Ἰωάννου Βιδου. (Σ) γρ. Ε. Γυριώτης: σ-65). || — Μ. Ἀνδρέας = Σ) γρ. Ζακ. 1622

— Μόρτο (τό. ἰτ. motto) = Παροίηται, σκόμμα, χερεινισμός. || — Κάνω μότα = Πασκαδομακί, σκόπω. — Μοχλός (ὁ) = Ἐργησιεὶ πάλαι. ἐδομαδομακί, ἐκδομακί τῷ 1876 ὁ πρὸ

Ἄλεξ. Κολυβᾶ καὶ διακρίσας μετὰ τινε χρόνον.

— Μούρα (Moore Lorenzo) = Ἀντισηταγματοῦχος, δικητῆς καὶ ἀστυνομός Ζακ. ὁ μεταθίβεται οὐκ ἄνευ γουε σπρι. ὑπερβασίας ἀντικαταστήσαν ἐ Ρ. Τσώρε ταγματῆρος, κατὰ ἑαυτοῦ τῷ 1812.

— Μούτσου* = Οἰκ. ἐν Ζακ. ἐκ Κρήτης (1674).

— Μουγγός = Βαδός, ἀλαλός, ἐνετός.

— Μούγγρα (ἡ) = Μυγμός.

— Μουγγίζω = Μυκώματι, μύζω, ἄγγω.

— Μουγγιτὸ (τό) = Μυκηθμός.

— Μούδα(η) = Βίματ, κερ, φορεαί.

— Μουδῆλα = Οἰκ. ἐκ Κερκυρ. ἐν Ζακ. (1631).

— Μουδιδῶ = Αἰμαδοῖζω, κερκοῦματι. || — Μουδιδῶ δὲ τὸ χέρι = Νέκη τῆς χείρς κερκεῖται || — Μουδιδῶ τὰ δόντια μου = Τορφέζω, ἄρκεκῶ τοῦ δόντου. || — Εξμουδῶ σε τοῦδῶ μοι ἐν κί ἄμας τὴ γκαστρωμέν. Οἱ αἰμαδοῖζοντες τὸν πόδα, κτυποῦσι δὲ τῆς πυγμῆς τὸ γόνυ καὶ λέγουσι τὸ ἀνωτέρω πρὸς κερκεῖται τῆς αἰμαδοῖζοντος.

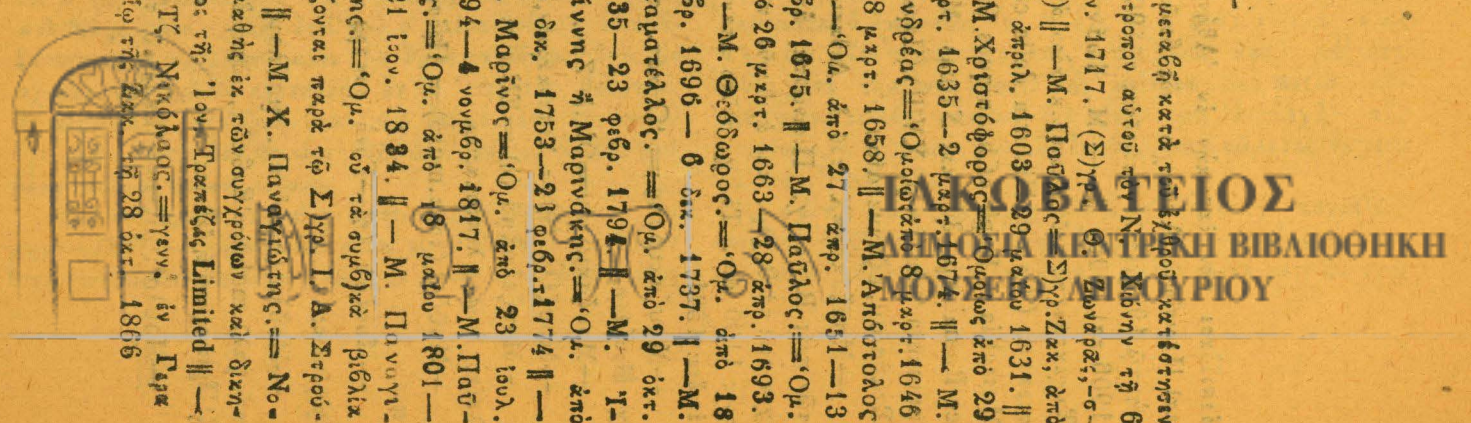
— Μουδισα(τό) = Αἰμαδοῖζος, κερκε, γομφιαί.

— Μουδιστρα (ἡ. ἰχθ.) = Νέκη.

— Μουζάκη (ἐκ τῆς ἀλδου. λ. Μουζάκα = Καλὸν. Ὁ μόνον μέρη ὑπερκευσι ἐν Ἀδελφίαι, Τριφυλίαι καὶ Ἡλείαι) (Οἰκ. Μ. ἀπενταῖ τῷ 1511, ἐτέρη τῷ 1560 ἐν Τεσσακρίαι καὶ ἐτέρε τῷ 1583 ἀπὸ τῶ Ἀνατολίαι). — Ο Β. (σ. 21) ἀνεκέρει δὲ ἡ οἰκ. Μ. ἤλθιν ἐν Ζακ. ἐκ Τριπόλεως, ὁ δὲ Σχολάζ (Monumenta. Tom. V. p. 17) μνημονεύει οἱ Μ. τῆς Γεωργίαι σπαρτιώτης ἐκ Νευκίτου, ἀφίετο μετὰ ἄλλων σπαρτιῶτων ἐν Ζακ. τῷ 1499 ταχθεῖς εἰς τὴν ὑπερβασίαν τῆς Ἐβερταί. Τοῦτο παρκεωρήθη ἕως ἐξοχικῆς τῆς τῶν ἡ κερτινι συνοικισθῆσαι καὶ ἀποτελέσασα τὸ Χ. Μουζάκη. || — Μ. Ἰωάννης Ἀλαβός μεταβᾶς καὶ ἀποθάνων ἐν Νεαπόλει τῆς Ἰταλίας, γράψας ἱταλικῆς ἱστορικῶν χειρογράφων σωζόμενον παρὰ τῆ Ἐθ. Βιβλιοθήκη Νεαπόλεως. (Ὁρ. Ν. Καρκεμῆ εἰς Νεαπόλει Ἐθ.).

Ἐκκλησιασ. σ. 7 καὶ 26. — Εἰνε ἄρκεκῶ τὸ ἄρκεκῶ τῶν Ἀδελφικῶν φυλάων τὸ ἐκδοθῆν ἐν Νεαπόλει || — Μ. Νικόλαος παλοάργος, ὄστις ἀπορκεσθῆσαι

νὰ μεταβῆ κατὰ τὴν ἐκδοθῆσαι καὶ ἐστῆσαν ἐπίσκοπον αὐτοῦ τῶ Ν. Χρόνον τῆ 6 ἰουν. 1717. (Σ) γρ. Θ. Ζωνναράς, σ-28) || — Μ. Πουλάος = Σ) γρ. Ζακ. ἀπὸ 13 ἀπριλ. 1603 = 29 ματίου 1631. || — Μ. Χριστόφορος = Ὁμοίως ἀπὸ 29 μαρτ. 1635 = 2 μαρτ. 1674. || — Μ. Ἀνδρέας = Ὁμοίως ἀπὸ 8 μαρτ. 1646 = 8 μαρτ. 1658. || — Μ. Ἀνδρόλοχος || — Ὁα. ἀπὸ 27 ἀπρ. 1651 = 13 φεβρ. 1675. || — Μ. Παύλος = Ὁμ. ἀπὸ 26 μαρτ. 1663 = 28 ἀπρ. 1693. || — Μ. Θεόδωρος = Ὁμ. ἀπὸ 18 φεβρ. 1696 = 6 ἰουν. 1737. || — Μ. Σταματέλαος = Ὁμ. ἀπὸ 29 ἰουν. 1735 = 23 φεβρ. 1794. || — Μ. Ἰωάννης ἡ Μαρινδῆς = Ὁμ. ἀπὸ 15 ἰουν. 1753 = 21 φεβρ. 1774. || — Μ. Μαρίνος = Ὁμ. ἀπὸ 23 ἰουλ. 1794 = 4 νομβρ. 1817. || — Μ. Παύλος = Ὁμ. ἀπὸ 18 ματίου 1801 = 9 21 ἰουν. 1834. || — Μ. Παναγιώτης = Ὁμ. οὐ τὰ συμβῆκα βιβλικῶς ἀφῶνται παρὰ τῶ Σ) γρ. Ι. Α. Στεφύζα. || — Μ. Χ. Παναγιώτης = Νομομαθῆς ἐκ τῶν συγχερῶν καὶ δικητόρος τῆς Ἰον. Παρκεζαίς Limited || — Μ. Τζ. Νικόλαος = γενν. ἐν Παρκεζαί τῆς Ζακ. τῷ 28 ἰουλ. 1866

μικροῦ Σάντηρ καὶ τῆς ψυχοκόρης τῆς οἰκογενείας του σκηνή, ὡς περισπῶσα ἐξ ἴσου δυσπρόσιτος τὴν προσοχὴν τοῦ ἀπρωκτοῦ εἰς θάρος τῶν γενικῶν ἐκ τοῦ ὅλου ἔργου ἐντυπώσεων.

Καὶ τριτόν. Ἄν ἡ προσήλωσις εἰς πᾶν παραδεδομένον εἶναι ἀρετή, ταύτην ἐπὶ τοῦ προκειμένου εἶναι πολὺ φυσικώτερον νὰ τὴν ἔχουν μᾶλλον αἱ Ζακυνθινεὶς καὶ ὄχι αἱ ἐγγλεζοπούλα Ζακυνθινὴν σὰν τὴν κομπάζουσαν ἐπιταύτη Φωτεινὴν, ἥτις ἀκριβῶς ἀπὸ τῆς ἀπόψεως τῆς Ἀγγλικότητός της δὲν ἔχει κανένα λόγον νὰ τρομάξῃ, ὡς αἱ πρῶται, πρὸ τοῦ μεταξὺ ἐξιδέλφω γάμου, ἀφοῦ ἡ σεμνὴ Ἀλβιὼν δὲν περιλαμβάνει καὶ τὴν σχέσιν ταύτην μεταξὺ τῶν κλυμαμάτων.

Ἐξαιρέσει τῶν τριῶν τούτων σημείων, τὸ ἔργον τοῦ κ. Ξενοπούλου εἶναι κατ' ἡμᾶς ἄριστον, θὰ ἐδάρυνε δ' ἐπιπλέον καὶ φιλολογικῶς, ἂν ὁ συγγραφεὺς του ἐπέριπτε μετὰ θάρρους τὴν εὐθύνην τῆς καταστροφῆς τριῶν ὄλων σπητικῶν, εἰς τὴν παρανοῦσαν ἐνίοτε δὲ καὶ σπαράττουσαν ἄνευ λόγου τὸν ἄνθρωπον παράδοσιν, θεσπίζουσαν ἐναντίον καὶ εἰς τὸ πείσμα τῆς φύσεως, ἀφοῦ μάλιστα ἐκ τῶν καταστροφῶν αὐτῶν κανεὶς τὸ ἐπαναλαμβάνω δὲν ὠρελεῖται.

Ἡ ἐκτέλεσις ἐκ μέρους τῶν ὑποκριθέντων ὑπῆρξεν ἄμεμπτος, ἡ δὲ Κυβέλη, ὅπως πρὸ πάντων ὅταν ὑποδέχεται πικρὰ πρόσωπα, ἀμίμητος.

Ἡ ἔδρα. I B

Ὀλίγη λέξις ἐκφωνηθεῖσα ἐν τῷ Νηφ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου πρὸ τοῦ νεκροῦ τοῦ

ΠΟΡΦΥΡΙΟΥ ΚΟΚΙΔΟΥ

Ὀλιγώτερον παντὸς ἄλλου εἶμαι ἐγὼ ἀρμυδιος νὰ ἐκφωνήσω τὸν ἐπικάδειον τοῦ προκειμένου νεκροῦ καὶ τοῦτο, διότι νέος ἐγώ, δὲν ὑπῆρξα φίλος τοῦ μεταστάντος, ἵνα, γνωρίσας ἐκ τοῦ σύγγενος αὐτῶν καὶ κατιδὼν τὰ τε φυσικὰ καὶ ἐπικτήτα αὐτοῦ προτερήματα, δύναμαι νὰ σκιγραφήσω τὸν δειμνηστον μεταστάντα καὶ ἐξάρω τὸν βίον αὐτοῦ. Καὶ τοῦτο τοσοῦτο μᾶλλον ὅσῳ ὁ σοῖδημος Πορφύριος δὲν ἔδρασε καὶ δὲν διεκρίθη ἐν τῷ δημοσίῳ βίῳ, ὅστις βεβαίως θὰ ἦτο γνωστός, ἀλλ' ἔδρασε καὶ διεκρίθη ἐν τῷ ἰδιωτικῷ βίῳ, ἐν τῇ οἰκογενείᾳ. Ἄλλ' ὁ δειμνηστος Πορφύριος, πρὶν ἢ καταλιπὼν τὸν αἰσθητὸν τούτον βίον, ἐπιζητήσῃ τὸν νοητὸν, ὡς ποτε ἡ Κορνηλία, ἡ ῥωμαία ἐκείνη γυνὴ, παρ' ἧς ὅτε ἐξέστρεψεν τὴν ἐπίδειξιν τῶν θησαυρῶν αὐτῆς, ἐπέδειξε τὰ ἐαυτῆς τέκνα, οὕτω καὶ ὁ δειμνηστος μεταστάς, ἐπιδεικνύσει καὶ παρέχει μοι, ὡς τεκμήριον τοῦ εἶδους τοῦ μακροῦ αὐτοῦ βίου, τὰ τέκνα αὐτοῦ, τοὺς ἀγαπητοὺς μοι φίλους, οὓς μεταχειρίζομενος ὡς πηγὰς, καὶ διατεινόμενος, ὅτι ὁσὸς ὁ πατὴρ τοιοῦτοι καὶ τὰ τέκνα, λέγω,

ὅτι ὁ δειμνηστος Πορφύριος Κοκιδῆς ὑπῆρξε πρότυπον χριστιανοῦ καὶ οἰκογενειάρχου. Ἡ πίστις καὶ ἡ εὐσέβεια ἦτο τόσῳ ἐδραία παρ' αὐτῷ, ὥστε καὶ καθ' ὅλον τὸν βίον αὐτοῦ, καὶ ἐν ταῖς κρίσιματάταις τῶν τοῦ βίου περιστάσεων καὶ ἐνῶ ἔτι ἀπέθνησκε, δὲν ἀπέλιπεν αὐτόν, ἀλλ' ἀπέθανε ποιῶν τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ. Ἀλλὰ καὶ πρότυπον ὑπῆρξε οἰκογενειάρχου, καὶ μαρτύριον τὰ τέκνα αὐτοῦ, αἵτινα συγκαταριθμοῦνται μεταξὺ τῶν ἐπιλέκτων τῆς ἡμετέρας κοινωνίας. Ἀλλὰ καὶ πρότυπον ὑπῆρξε φιλοπάτριδος ἀνδρός, καὶ τοῦτο μαρτυρεῖ ἡ πρὸς τὴν πατρίδα ἀγάπη, ἣν ἐνεθύσειεν εἰς τὰ ἐαυτοῦ τέκνα. Ἀναπαύθητι τὸν ὕπνον τοῦ δικαίου, ἀγαθὸ καὶ εὐσεβὲς χριστιανὲ καὶ φιλόπατρι πολῖτα καὶ ἀναπαύθητι, ὅτι ἀφῆκας κληρονόμους τῆς πρὸς τὸν Θεὸν πίστεως καὶ τῆς πρὸς τὴν πατρίδα ἀγάπης ἀξίους σοῦ.

Γαίαν ἔχοις ἐλαφρὰν.

Νικόλ. Γ. Λεονταρίτης

ΕΚΔΟΣΕΙΣ—ΑΓΓΕΛΜΑΤΑ

— «ΝΕΟΣ ΕΛΛΗΝΟΜΝΗΜΩΝ.» Τοῦ περιουδάσιου τούτου περιοδικοῦ συγγράμματος, τοῦ ἀξιοθέντος τοῦ Ζαπτείου βραβεῖου ὑπὸ τοῦ ἐν Παρισίοις Συλλόγου πρὸς διήδοσιν τῶν ἐλλ. γραμμάτων, ἐξεδόθη ὁ Ε'. Τόμος (Τεύχος Β' καὶ Γ'.—3ο Σ)δρίου 1908) μετὰ τῶν ἐξῆς περιεχομένων. Ἐκθεσις κρίσεως περὶ τοῦ Σουλινείου ἱστορικοῦ διαγωνίσματος Θεσσαλίας. Ἑλληνικὰ δημόσια γράμματα τοῦ Σουλτάνου Βαγιαζήτ Β'. Μονοδίαι καὶ θρηνοὶ ἐπὶ τῇ ἀλώσει Κ)πόλεως. Ἑλλήνες ζωγράφοι πρὸ τῆς ἀλώσεως. Ἅγιος Βισσαρίων ὁ Λιρίσης καὶ Παχώμιος ὁ Ρουσάνος. Ἀνωρύμου ἐπιτάφιος εἰς παρθένον σεμνὴν ἀώρως θανοῦσαν. Ὁ Βισβρινὸς κώδιξ τοῦ βίου Νικωνὸς τοῦ Μετανοεῖτε. Κατάλογος τῶν κωδίκων τῶν ἐν Ἀθήναις βιβλιοθηκῶν. Σύμμικτα. Βιβλιοκρισία. Εἰδήσεις. Βιβλία σταλέντα εἰς τὴν Διεύθυνσιν τοῦ «Ν. Ἐ». Πίνακες παρένθετοι. Ἡ Παναγία τοῦ Κοιτὸς ζωγράφου Ἀνδρέου Ρικου ἐν τῇ μουσείῳ Uffizi τῆς Φλωρεντίας,

— «Παναθάναια». Περιεχόμενα τεύχους 1907ης 15 Ἰανουαρίου 1909. Ὁ ποιητὴς τῶν ρυθμῶν, τοῦ ὄνσιρου καὶ τοῦ θανάτου. Γάτες. Τὸ ἐνύπνιον τοῦ νομοδιδασκάλου. Ἀπομεινάρια. Ἡ φήμη τοῦ αὐτοκρ. Ἰω. τοῦ Παλαιολόγου. Αἱ φίλαι τοῦ Γκαίτε. Ὁ χαρακτὴρ καὶ τὸ ἔργον τοῦ Barbey d'Aureville. Τὸ μαῦρο ψωμί. Τὸ Δεκαπενθάμηρον. Εἰκόνας καὶ

— «ΤΟ ΕΜΠΟΡΙΟΝ.» Περιεχόμενα Τεύχους 8 μηνὸς Ἰανουαρίου. Το Ἐξωτερικὸν Ἐμπόριον τῆς Ἑλλάδος κατὰ τὸ ἔτος 1907. Οἰκονομικὴ Γεωγραφία. Ἡ Γαλλία. Ἡ βιομηχανία τῶν οἰνοπνευ-

μάτων. Στατιστική του 'Εξωτερικού 'Εμπορίου της Κρήτης. Βιομηχανία και 'Εμπόριον της Ζακχάρως. Διοργάνωσις και περιγραφή μεγάλων καταστημάτων. Ξέναι γλώσσαι. Λογιστικά Σελίδες. Διαγωνισμοί. Βιβλιογραφία. Χάρτης της Γαλλίας και ὀκτώ εἰκόνες.

— 'Εξεδόθησαν τὰ τελευταῖα τεύχη τῶν ἐξῆς ἀξιαναγνώστων φύλλων μετὰ ἐνδιαφερούσης ὕλης. «ΕΚΚΛ. ΑΔΗΘΕΙΑΣ», ΠΑΝΤΑΙΝΟΥ», «ΑΡΜΟΝΙΑΣ», «Φ. ΡΜΙΓΙΟΣ» καὶ «ΔΕΛΤΙΟΥ».

— Ὅσοι ἐπιθυμοῦν νὰ διέλθουν εὐαρέστως τὰς ὥρας τῶν, ὡς ζητήσουν τὸ μέγα καὶ ἐνδιαφέρον ἀθηναϊκὸν μυθιοτόρημα ἐπὶ τῆς συγχρόνου ἀθηναϊκῆς ζωῆς, προωρισμένον ν' ἀφήσῃ ἐποχὴν «ΟΙ ΦΙΦΤΥ ΤΟΥ.» Δημοσιεύεται εἰς τὴν «Ἀκρόπολις», τὴν σπουδαιότεραν τῶν καθημερινῶν ἐφημεριδῶν τῆς πρωτευούσης.

ΤΟ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ

Ἡ Ζάκυνθος τιμωμένη. Τιμῆς ἀληθῶς ἐξόχου ἔτυχε καὶ πάλιν ἡ νῆσός μας, διορισθέντος τρίτην ταύτην φοράν Ὑπουργοῦ, νῦν ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης, τοῦ σεμνοῦ καὶ τετιμημένου τέκνου τῆς, τοῦ πρωτεκλεκτοῦ βουλευτοῦ τῆς καὶ πολιτικοῦ ἡγέτου κ. Κωνσταντίνου Ἀργ. Λομβάρδου. Ἡ τιμὴ αὕτη καθίσταται ἐτι μελίων, εὐδοκίαντος τοῦ Βασιλέως μας ν' ἀναθέσῃ τὴν διεύθυνσιν τοῦ πολιτικοῦ Του γραφείου εἰς τὴν πεφωτισμένην καὶ συνετὴν διάνοιαν τοῦ μεγάλου πολιτικοῦ μας κ. Διονυσίου Π. Στεφάνου, πρώην Ὑπουργοῦ. Ἡ Ζάκυνθος ἐπὶ τῇ διττῇ ταύτῃ τιμῇ δικαίως σεμνονομένη καὶ πανηγυρίζουσα εὐχεται, ἵνα τὰ ἐπίλεκτα τέκνα τῆς εἴτε ὡς Μέντορες παρά τοις Ἄναξιν, εἴτε ὡς Ὑπουργοὶ ἐν τῇ διαδοχῇ τῶν ἐκαστοτε Κυβερνήσεων, εἴτε ὡς Ποιμενάρχαι, ἢ Ἐπιστήμονες ἢ ὅπως ὅποτε ἐπωφελῶς δρῶντα, τιμῶσι πάντοτε τὸ ὄνομά τῆς, κήρυκες οὕτω, ὅτι τῶν ἀνά τὴν ὑφήλυν πεφημισμένων κίλλονων τῆς προέχουσιν αἱ ἀρεταὶ καὶ τὰ πνευματικὰ ἐν γένει χαρίσματα τῶν κατοίκων τῆς. — **Ἀναπληρωματικὴ ἢ ἐκλογή.** Ἡμέρα πρὸς ἐκλογὴν νέου βουλευτοῦ ἀντὶ τοῦ παραιτηθέντος κ. Δ. Στεφάνου, ὠρίσθη ἡ 22α Μαρτίου, ἡτοὶ ἡ Κυριακὴ τῶν Βατῶν. — **Μνημόσυνον** συγκινητικώτατον ὑπὲρ τῶν σεισμοπαθῶν Ἰταλῶν, πρωτοβουλία τοῦ αἰδ. ἀρχιερ. τεποτηρητοῦ κ. δὸν Π. Παλαμάκη καὶ τοῦ ἐνταῦθα προξ. πράκτορος τῆς Ἰταλίας κ. Ἀντωνίου Ριζόττου, ἐτελέσθη κατ' αὐτὰς ἐν τῷ Καθολικῷ ναῷ τοῦ Ἁγίου Μάρκου, εἰς δ' προσκληθέντες παρέστησαν ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος ἡμῶν Διονύσιος, ὁ Παν. Ἡγούμενος Στροβάδων κ. Δ. Παπαδάτος, ὁ αἰδὸς Ἐφημ. τῆς Μητροπόλεως κ. Ὁμηρος Περάτης, ὁ ἑλλ. ἱεροδιάκονος κ. Ν. Κωντονῆς, ἅπασαι αἱ ἐγχώριοι Ἀρχαὶ καὶ τὸ Προξεν. Σῶμα. — **Ἀφένοντο** ἐκ Καλχημῶν καὶ Πιτρῶν ἡ εὐγενεστάτη καὶ ἐλλόγιμος Κυρία Ἰωάννα Σ. Δομενεγιῆ μετὰ τῆς εὐπαιδέτου κόρης τῆς δ)δος Ἀγνῆς καὶ ἐξ Ἀθηνῶν αἱ ἀδ. κ. Ἄλ. Ρώμας πρ. Ὑπουργός καὶ Οὐμ. Σεργιέρης. — **Ἀπόκρυψ.** Νεκρὰ ἦτο ἡ κίνησις καθ' ὅλην τὴν πρώτην ἑβδομάδα τῶν Ἀπόκρυψ., ἐνεκα τῆς ἀστασίας τοῦ κήρυ. Ὁ κήρυξ φαίνεται βελτιωθείς. — **Θεατρικὰ.** Προχθὲς ἔληξεν αἱ παραστάσεις τοῦ ὑπὸ τὴν διακριμένην κλλιτεχνίδα κ. Κυβέλην Ἀδριανοῦ λαμπροῦ δραματι-

κοῦ θιάσου, ὁ ὁποῖος τοσαύτως ἀγαθὰς ἐντυπώσεις κατέλιπεν εἰς τὴν κοινωνίαν μας καὶ ὁ ὁποῖος μᾶς παρέσχε τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἐντρυφώσωμεν εἰς τὰ δύο θεατρικὰ ἀριστουργήματα τοῦ ἐγκρίτου λογίου μας κ. Γρηγ. Ξενοπούλου «Φωτεινὴ Ἡ Σάβυτρη» καὶ «Στέλλα Βιολάντη». — **Θναί.** Ἐκ τῆς χορείας τῶν ἐναρέτωνουμπολιτῶν μας, οἱ ὁποῖοι πρότυπα προβάλλονται εἰς τὰς ἐπερχομένας γενεάς, διεγράφη κατ' αὐτὰς γηραῖα καὶ πολυσέβαστος φυσιογνωμία, ὁ ἀείμνηστος **Πορφύριος Κονίδης**, ἀγιογράφος. Τὴν εἰδήσιν τοῦ θανάτου του μίμια γενικὴ ἠκολούθησεν ἐκδήλωσις θλίψεως διὰ τὸν **χρηστὸν πολίτην**, διὰ τὸν **καλὸν πατέρα** καὶ οἰκογενεϊὰ **ἀρχην**, ἀξιοθένητα νὰ ἴδῃ τοὺς ἀγῶνάς του ὑπὲρ τῆς ἐπιστημονικῆς μορφώσεως καὶ τῆς κατὰ Χριστὸν διαπλάσεως τῶν δύο ὄντως σεμνωμάτων τέκνων του μετὰ θριάμβου σεφερομένου. Ἡ κηδεῖα τοῦ πολυκλαύστου συμπολίτου μας ἐτελέσθη ἐν ἐξαιρετικῇ μεγαλοπρεπεῖα, ἐπικήδειον δ' ἐξεφώνησεν ὁ εὐπαιδευτος φίλος κ. Ν. Ι. Λεονταρίτης, ὃν ἐν ἄλλῃ στήλῃ δημοσιεύομεν. † Τὸν σεβαστὸν οἶκον τοῦ τετιμημένου συμπολίτου μας κ. Ἀναστασίου Ε. Κόμ. Λούνη αἰφνιδία καὶ ἀνήκεστος ἐπλήξε τυμφορὰ, ἀποθανύσης, κατόπιν συγκοπῆς, τῆς πολυφιλήτου συζύγου του, τῆς καθ' ὅλα χαριτωμένης δεσποίνης **Κυριακῆς Α. Λούνη** ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς ἡλικίας. Ἡ ἐκλιπούσα ὀλίγου μνήμης δεσποινα ἦτο ἐκ τῶν μᾶλλον ἀξιοσεβάστων φυσιογνωμιῶν τοῦ παρ' ἡμῖν γυναικείου κόσμου, πᾶσαν τὴν μέριμναν αὐτῆς καὶ στοργὴν συγκεντροῦσα ἐν τῇ λατρειᾷ σεβαστοῦ συζύγου καὶ περιληφέντων τέκνων καὶ ὑπὲρ τοῦ ἀγαθοῦ πάντοτε ἐργαζομένη. Συμμεριζόμεθα τῆς θλίψεως καὶ τῶν δακρύων τοῦ ἐντίμου φίλου καὶ τῶν ἀξιοτ. ἀδελφῶν τῆς εἰς Κύριον μεταστάσης εὐχόμενοι αἰωνίαν τὴν μνήμην. — Συλλυπούμεθα τὴν σεβαστὴν οἰκονόμειαν τοῦ ἀξιοτ. συμπολίτου μας κ. Διον. Α. Κοκκίνῃ διὰ τὴν σκληρὰν δοκιμασίαν τὴν ὅποιαν ὑπέστη, ἀποθανόντος ὀλίγας μετὰ τὴν γέννησιν τοῦ ὥρας τοῦ χαριτωμένου τέκνου τοῦ **Ἀνδρέου** — **Μελισσοκομικὴ Ἐταιρεία** συνέστη κατ' αὐτὰς ἡς τὸ κεφάλαιον ἀνέρχεται εἰς δραχ. 15.000 διζιρουμένας εἰς 300 μετοχὰς ἐκ δραχ. 50 ἐκάστη. Ἐκ τῶν κυριωτέρων μετοχῶν τυγχάνουν οἱ κ. κ. Δ. Π. Στουπάθης, Α. Κορζιανίτης, (Ι. Σ. Παπαδάτος, Π. Τσιλιμίγκρης, Ν. Παπαδάτος, Ἰ. Α. Λεονταράκης, Ι. Δ. Λεονταράκης, καὶ ἄλλοι. Συγχαίρομεν εὐλικρινῶς τοὺς ἀποτελοῦντας τὴν Ἐταιρίαν φιλοπροδόδους συμπολίτας μας. — **Ἀφειξίς, Ὑπουργοῦ.** Μετὰ βεβαιότητος φέρεται ὅτι ἐντὸς τῆς ἑβδομάδος ἀφικνεῖται ὁ ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Ὑπουργός μας κ. Κ. Α. Λομβάρδος, ὅτε ἴελοι ὑποδείξει καὶ τὸν ὑποψήφιον τοῦ κόμματός του εἰς τὸ ἀντίθετον κόμμα ἐκτιθεμένου αὐτοῦ τοῦ ἡγέτου τοῦ κ. Ἄλ. Σ. Ρώμας. — **Ανῆλθον** τὸ παραιτηθὲν κατ' αὐτὰς ἀτοπον ἢ μᾶλλον ἀδίκημα τῆς κατασχέσεως ἄρτου ἀρίστης ποιότητος καὶ καλῶς ἐψημμένου ἐκ τοῦ μικροῦ ἄρτοποιοῦ Ἀναστασίου Δενδρινοῦ, πιστεύομεν ὅτι δὲν θὰ ἐπαναληφθῇ διὰ νὰ μὴ ἀναγκισθῶμεν καὶ πάλιν νὰ μεταβῶμεν αὐτοπροσώπως καὶ ἐπιδείξωμεν τὸν κατασχθέντα ἄρτον εἰς τοὺς κ. κ. Νομάοχην, Εἰσαγγελέα καὶ δύο ἱατροὺς καὶ ἐνεργήσωμεν πρὸς τὴν **Εὐχρηστίαν**. Ἀμαρῶσαντες, σὺν Θεῷ, ἐκ τῆς το- λημέρου ἀσθενείας μας, εὐχαριστοῦμεν δημοσίᾳ πάντας τοὺς εὐγενῶς ἐνδιέφερον ἐπιθεῖντάς καὶ αὐτῶν.

ΕΙΣΑΓΓΕΛΙΟΣ
Εὐχρηστίαν
Εὐχρηστίαν
Εὐχρηστίαν